

คำนำพิมพ์ครั้งที่ 8

ตำราวิชา TH 445 นี้ ผู้เขียนคือ รศ.ทองสุข เกตุโรจน์ ได้จัดพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เพื่อต้องการให้นักศึกษาประกอบการเรียนวิชาการเขียนแบบสร้างสรรค์ (Creative Writing)

สาระสำคัญของตำราเล่มนี้คงเป็นแนวทางให้นักศึกษาได้รับความรู้ ความเข้าใจและความคิดสร้างสรรค์ ที่จะเรียนวิชา TH 445 อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเขียนแบบสร้างสรรค์ให้บังเกิดผลต่อไปอีก

รศ.ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้บรรยายวิชา TH 445

1 พฤษภาคม 2543

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก

คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

คำนำ

H.L.B. Moody กล่าวถึงการเขียนแบบสร้างสรรค์ไว้ในบทนำของหนังสือ *The Study of Literature: Literary Studies and Creative Writing* ว่าครอบคลุมบทละครกับนวนิยาย และหนังสือเล่มเดียวกันนี้ได้รวมคำประพันธ์ไว้ด้วยหลายบท ส่วน K.L. Knickerbocker กับ H Willard Reninger ก็กล่าวถึงวรรณคดีแบบสร้างสรรค์ไว้ในหนังสือ *Interpreting Literature* หน้า 5 ว่าครอบคลุมคำประพันธ์ เรื่องแต่งและบทละคร จึงพอสรุปได้ว่าการเขียนแบบสร้างสรรค์คือข้อเขียนที่เกิดจากจินตนาการของมนุษย์ ครอบคลุมงานเขียนที่มีรูปแบบต่าง ๆ กัน ได้แก่ เรื่องสั้น นวนิยาย บทละคร และคำประพันธ์ ทั้งสี่รูปแบบนี้นักวิชาการยังได้นำเอาเรื่องสั้นกับนวนิยายมารวมไว้ด้วยกัน เรียกว่าบันเทิงคดี ส่วนบทละครกับคำประพันธ์นั้นได้จำแนกไว้เป็นสองพวก คือ บทละครพวกหนึ่งและคำประพันธ์พวกหนึ่ง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสองพวกหลังนี้ใช้เทคนิคในการเขียนต่างกันก็เป็นได้

จะเห็นได้ว่าการเขียนแบบสร้างสรรค์มีขอบเขตกว้างขวางมากและไม่อาจศึกษาให้ครบทุกรูปแบบได้ในภาคการศึกษาเดียว กระบวนวิชานี้จึงเน้นหนักไปในทางการเขียนเรื่องสั้นอันเป็นรูปแบบที่ผู้ศึกษาซึ่งมีพื้นฐานทางการใช้ภาษามาดีพอสมควร มีความสังเกตพิจารณา และมีประสบการณ์ในชีวิตมาบ้าง สามารถจะเรียนได้ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่มีพรสวรรค์อยู่แล้วย่อมจะประสบความสำเร็จแน่นอนกว่าผู้ที่ไม่มีความพรสวรรค์

การเขียนแบบสร้างสรรค์ ฉบับปรับปรุงใหม่นี้ได้แก้ไขข้อบกพร่องหลายประการที่มีอยู่ในฉบับก่อนซึ่งใช้ศึกษากันมาถึงห้าปี ประการแรก ผู้เขียนได้พยายามอธิบายความหมายของคำว่า “เรื่องสั้น” ไว้ในบทนำซึ่งเป็นบทใหม่ ทั้งได้นำเอารูปแบบของเรื่องเล่าในสมัยก่อน ๆ มาประมวลไว้ในภาคผนวก เพื่อให้ผู้ศึกษาเห็นว่าแม้เรื่องเล่าเหล่านั้นจะมีขนาดสั้นและมีองค์ประกอบอย่างเดียวกับเรื่องสั้นก็จริง แต่ก็ไม่ใช่เรื่องสั้นตามความหมายที่เราใช้กันในปัจจุบันนี้เพราะยังมีข้อจำกัดบางประการต่างกันอยู่ ประการที่สอง ผู้เขียนได้อธิบายองค์ประกอบต่าง ๆ ให้ละเอียดขึ้นทั้งได้นำข้อความจากเรื่องสั้นและนวนิยายไทยและต่างประเทศที่มีชื่อเสียงมาใช้เป็นตัวอย่างประกอบ พอที่จะศึกษาให้เข้าใจได้ด้วยตนเอง ประการที่สาม ผู้เขียนได้ให้แนวในการพิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ไว้อย่างกว้าง ๆ พอที่ผู้ศึกษาจะนำไปใช้ได้ ประการที่สี่ เรื่องสั้นที่นำมาเป็นตัวอย่างทุกเรื่องได้แปลและเรียบเรียงจากงานของนักประพันธ์ที่ได้รับรางวัลโนเบลสาขา

วรรณคดีปีต่าง ๆ จึงพอจะเชื่อได้ว่าเรื่องสั้นเหล่านี้เป็นเรื่องที่ดี ควรเอาเป็นแบบอย่างได้ และ
ประการสุดท้าย ผู้เขียนได้ใส่ชื่อหนังสือที่ใช้อ้างอิงสำหรับเขียนองค์ประกอบต่าง ๆ ไว้ในเชิงอรรถ
หน้าแรกของแต่ละบท เพื่อให้ผู้ตั้งใจจะศึกษาให้กว้างขวางออกไปอีกสามารถไปค้นคว้าได้

งานสำคัญที่ผู้ศึกษากระบวนการนวนิชานี้จะต้องปฏิบัติมีอยู่สองประการ ประการแรก ได้แก่
การพิจารณาเรื่องสั้นอันเป็นการแสดงให้เห็นว่าเรื่องสั้นเรื่องนั้น ๆ เขียนอย่างไร ผู้ประพันธ์ใช้
กลวิธีในการเล่าเรื่องประเภทใด เหตุใดจึงไม่ใช้กลวิธีในการเล่าเรื่องประเภทอื่น ผู้ประพันธ์
เขียนเรื่องเป็นลำดับขั้นอย่างไร สร้างความขัดแย้ง ความใคร่รู้เรื่อง หรือเหตุบังเอิญอย่างไร
สร้างตัวละครอย่างไร สร้างฉากอย่างไร ดังนี้ เป็นต้น การได้สังเกตสิ่งเหล่านี้อย่างถี่ถ้วนจะเป็น
ประโยชน์ในการฝึกฝนการเขียนเรื่องสั้นของผู้ศึกษา ประการที่สอง ได้แก่การเขียนเรื่องสั้น
อย่างน้อยเรื่องหนึ่งเพื่อเป็นการทดสอบว่าผู้ศึกษาเข้าใจเทคนิคต่าง ๆ เพียงไร

ข้อที่ควรย้ำสำหรับกระบวนการนวนิชานี้ก็คือนักศึกษาจะต้องใช้ภาษาไทยได้อย่างดีและถูกต้อง
จะต้องเป็นนักอ่านไม่ว่าสารคดีหรือบันเทิงคดี จะต้องมีความสังเกตพิจารณา จะต้องมีความรู้
รอบตัวและมีประสบการณ์ และจะต้องมีคุณธรรม

นักเขียนก็เหมือนคนในอาชีพอื่นที่จะต้องมิตันแบบหรือมีครู นักเขียนบางคนอาจจะเลือก
นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงคนใดคนหนึ่งเป็นต้นแบบ และลอกเลียนนักประพันธ์ผู้นั้นไปจนตลอด
อายุขัยของตน แต่นักเขียนประเภทนี้จะไม่อาจมีชื่อเสียงขึ้นมาได้ เพราะต้องอาศัย “เงา” ของ
ผู้อื่น นักเขียนที่จะมีชื่อเสียงได้นั้นจะต้องเป็นตัวของตัวเองถึงแม้ในระยะแรก ๆ จะลอกเลียน
แบบครูบ้างก็ตาม

หนังสือเล่มนี้นอกจากจะอาศัยตำรา เรื่องสั้นและนวนิยายของนักวิชาการและนักประพันธ์
ที่ปรากฏนามในเชิงอรรถและบรรณานุกรมแล้ว ผู้เขียนยังได้รับความเมตตาจากอาจารย์ในคณะ
มนุษยศาสตร์หลายท่านที่ได้กรุณาอ่านต้นฉบับและให้ความรู้ต่าง ๆ โดยเต็มใจ จึงขอจารึกคุณ
ของท่านเหล่านี้ไว้ นอกจากนี้ ภรรยาของผู้เขียนก็ได้ช่วยอ่านและแก้ไขต้นฉบับให้บางส่วน จึง
ขอขอบคุณไว้ในที่นี้ด้วย

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะให้ประโยชน์แก่ผู้ศึกษาตามสมควร.

ทองสุก เกตุโรจน์

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก

คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง